

Hoofdstuk 135

Adam's dwaze antwoord

1. Toen Asmahaël deze woorden met grote nadruk tot de aanwezigen had gericht, werden zij allen door een grote angst gegrepen en niemand was in staat met enig opbeurend woord van troost de anderen bij te staan; want de voor iedereen nu onmiskenbare waarheid maakte hier elke troostende uitvlucht zo goed als geheel onmogelijk, vandaar dat er dan ook een diepe stilte intrad, waarin iedereen bij zijn hart te rade ging en ondertussen naarstig zocht naar een troostende reden ter verontschuldiging. Maar het verarmde hart was niet bij machte datgene te verschaffen waaraan het zelf het grootste gebrek had.
2. Na een tamelijk lange poos stond Adam tenslotte op en zei op een weliswaar zacht klinkende, maar toch hoogst ernstige toon:
3. "Asmahaël! Wie U ook mag zijn - hetzij een mens of de allerhoogste, heilige God, zie, werkelijk waar, het slaat zoals altijd weer op mij! - zie, op het zware pad van de goddelijke wil ben ik eens gevallen en kan mij nu niet meer verheffen! Ik wilde steeds het rechte pad bewandelen en probeerde zoveel mogelijk ook iedere steen des aanstoots te vermijden; maar niet ik heb deze oneffen aarde vol stenen gemaakt, maar zij is een werk van God. Indien ik nu ondanks alle opmerkzaamheid als eersteling hier en daar ergens tegen aangestoten ben, zeg me dan, zal of kan ieder aanstoten mij alleen als een dodelijke last aangerekend worden?! En indien mijn hart van zand of van steen is geworden, is er dan geen middel om dat voor altijd weer in goede aarde om te zetten?
4. En ben ik dan al zo'n uitgemaakte misdadiger, - vertel me, is er voor zulke mensen geen erbarmen meer in Gods hart?
5. Want volgens Uw vermanende woorden is het voor niemand behalve voor Henoch meer mogelijk het er voor God levend vanaf te brengen!
6. Hoe moet men dan God liefhebben zonder van tevoren een denkbeeld over Hem te vormen, hoe ongemeen groot Hij altijd is, ja hoe oneindig groot het onderscheid zelfs ook is tussen Hem en Zijn meest volmaakte schepselen?!
7. Zie, U verlangt het onmogelijke van ons! Al ziet U in Uw volkomenheid ook deze onmogelijkheid niet in, dan kunt U toch tegenover mij datgene niet ontkennen wat ik nu in mijzelf maar al te helder en overduidelijk waarneem!
8. Wanneer U dan nu zo'n grote vordering, hetzij in naam van God hetzij als God de Allerhoogste Zelf, aan mij en al mijn nakomelingen oplegt, zeg mij, is het dan onbillijk U te verzoeken ons met die eis ook de middelen aan de hand te doen en in ons hart te leggen, waardoor het ons allen mogelijk wordt om onomstotelijk aan Uw eisen te voldoen?
9. Dat het ons allen niet aan goede wil ontbreekt, zult U hopelijk zowel uit mijn woorden als uit mijn hart duidelijk op kunnen maken! Neem, o machtige Asmahaël, deze door de nood gedrongen uitbarsting van mijn hart niet ongenadig op; wie altijd machtig is kan zichzelf helpen indien hem iets dwars zit, - maar voor de onmachtige worm in het stof blijft niets anders over dan zich stervend te krommen wanneer hij door de hoef van het machtige paard getrapt en voor de helft verpletterd wordt!
10. O overweeg deze woorden en bedenk wel wat het betekent een onmachtig schepsel te zijn dat zichzelf voelt aan de onzichtbare zijde van een oneindige en boven alles uitrijzende machtige Schepper!
11. Zie, dat is een ondenkbare, een onuitsprekelijke verhouding: een onmacht die vrij zou moeten zijn onder een vrije, oneindige, eeuwige Macht!
12. Help ons daarom, als het ooit nog mogelijk is om ons te helpen, in plaats van ons, toch al diep vertrapten, nog meer te trappen! Het zou beter zijn ons geheel te vernietigen dan ons hoe langer hoe

meer te kwellen! Amen."